

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 313. Eind december 1948 speelde Dizzy Gillespie met zijn orkest in een Jubilee-programma van de ~~Armed~~ Forces Radio Service. Naast de leider Little Benny Harris, Elmon Wright en Willy Cook-trompet, Andy Durya, Jesse Tarrant en Sam Hurt-trombones (eindelijk drie i.p.v. twee), John Brown en Ernie Henry-alt, Budd Johnson en Joe Gayles-tenor, Cecil Payne-bariton-saxofoon. James Forman-piano, Al McKibbin-bas, Teddy Stewart-drums, en nu Sabu Martinez-congadrum, want op de 2e van die maand december was Chano Pozo doodgeschoten in de Rio Bar op de grens van Harlem en Spanish Harlem. De dader is niet gevonden, de reden niet achterhaald, maar vermoed wordt dat het een wraakneming was vanwege onbetaalde drugs en meteen het stellen van een voorbeeld. Om een wat groter publiek te kunnen bereiken had Gillespie nu een ballad-singer aan de band toegevoegd, iemand uit de school van Bill Eckstine: Johnny Hartman.

plaat 1

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: 'Sposin' (Paul Denniker, Andy Razaf)
B/3 - 3:33 - Spotlite SPJ 122

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Tabu (Lecuona)
B/4 - 6:07 - idem

"Sposin" van Paul Denniker met tekst van Andy Razaf die zoveel voor Fats Waller schreef, werd gezongen door Johnny Hartman, ^{volgde} "Tabu" van Ernesto Lecuona met Sabu Martinez-congadrum, ~~Budd Johnson~~ tenorsaxofoon, ~~na hem~~ na hem trompettist Dizzy Gillespie. AFRS-opname uit New York City van een Jubilee programma, eind december 1948.

3 januari 1949 bracht RCA Victor de winnaars van de Metronome poll bij elkaar. Het muziekblad Metronome was toen de grote concurrent van Down Beat dat wel nog steeds bestaat. Ik laat u een van de twee stukken horen, "Overtime", dat Pete Rugolo schreef op het accoordschema van "Love me or leave me". Alleen baritonsaxofonist Ernie Caceres kreeg in dit stuk geen solo, (of wilde niet), ik geef nu de solo-volgorde en dan weet u meteen wie de musici zijn. De intro is met Charlie Parker-alt saxofoon, Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Ventura-tenorsaxofoon, Kai Winding-trombone, Buddy DeFranco-klari, net en Eddie Safranski-bas. Daarna: Charlie Parker-alt saxofoon, Kai Winding-trombone, Jay Jay Johnson-trombone, Buddy DeFranco-klarinet, Lennie Tristano-piano, Eddie Safranski-bas, Shelly Manne-drums, pianist Tristano samen met gitarist Billy Bauer, tenorsaxofonist Charlie Ventura, en tenslotte twee chorussen opgedeed in stuk-

ken van vier maten door steeds in deze volgorde de trompettisten Dizzy Gillespie, Miles Davis en Fats Navarro. Van beide stukken werden twee takes gemaakt, maar verschillende, een 3 minuten-versie voor een 25 cm. plaat, en een van goed 4½ minuut voor de 30 cm. Die hoort u: "Overtime".

plaat 2 Metronome All Stars: Overtime (Pete Rugolo)
A/laatste - ~~XXXX~~ - RCA Victor PM 42 408
4:32

"Overtime" van Pete Rugolo, 2e take, 3 januari 1949 in New York City opgenomen door RCA Victor, de Metronome All Stars met Dizzy Gillespie, Miles Davis en Fats Navarro. 14 april speelde Gillespie met zijn orkest in dezelfde studio. Een paar veranderingen in de band ten opzichte van december: tenorsaxofonist Budd Johnson was opgevolgd door Bill Evans, die, toen hij Mohammedaan werd, de naam Yusef Lateef kreeg. Baritonsaxofonist Cecil Payne ging free-lancen, voor hem kwam Al Gibson. Congadrummer Sabu Martinez werd opgevolgd door Vince Guerra. Ik koos twee stukken uit deze session, eerst ~~van~~ van Walter 'Gil' Fuller: "Swedish Suite".

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Swedish Suite (Walter 'Gil' Fuller)
B/2 - 2:57 - idem

"Swedish Suite" met leider Dizzy Gillespie. Nu W.C.Handy's "St. Louis Blues" gearrangeerd door Budd Johnson. Als intro en coda gebruikte hij Charlie Parker's intro voor "Parker's mood" dat Bird 18 september '48 voor Savoy speelde. Met soli van de trompettist/leider en tenorsaxofonist Yusef Lateef: "St. Louis blues".

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: St. Louis Blues (W.C.Handy)
B/3 - 3:03 - idem

"St. Louis Blues". Dizzy Gillespie and his Orchestra voor RCA Victor in New York City, 14 april 1949. In mei speelde de band in Chicago uit de RCA Victor-session daar kwamen maar twee stukken. Dit is van Gerald Wilson "Katy", ook genoemd "Dizzier and Dizzier".

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Katy or Dizzier and Dizzier (Gerald Wilson)
B/4 - 3:01 - idem

"Katy", dan wel "Dizzier and Dizzier". Ballad-singer Johnny Hartman was als single gaan werken, Joe Carroll kwam terug en zingt met Gillespie "Jump did-le ba".

Dizzy Gillespie a/h Orchestra: Jump did-le ba (Dizzy Gillespie)
B/5 - 2:29 - idem

~~.....~~

"Jump did-le ba", Gillespie en Joe Carroll zongen, daarna speelde Gillespie trompet, de tenorsaxofonist was Yusef Lateef, alias Bill Evans. Dizzy Gillespie and his Orchestra voor RCA Victor in Chicago, 6 mei 1949. Dizzy Gillespie, Little Benny Harris, Elmon Wright en Willy Cook-trompet, Andy Duryea, Jesse Tarrant en Sam Hurt-trombone, John Brown en Ernie Henry-alt, Yusef Lateef en Joe Gayles-tenor, Al Gibson-baritonsaxofoon. James Forman-piano, Al McKibbin-bas, Teddy Stewart-drums, Vince Guerra-congadrum.

De tijden waren slecht voor de big bands, die van Gillespie niet uitgezonderd. Waarover in de volgende aflevering ^F Dit was NOS Jazz-geschiedenis 313, MdR.

F die op de normale tijd gegint, half elf

0 0 0 0 0

NA 139927

32:14

opn. 23.01.86